

Stockholm den 18 maj 2026

R-2026/0443

Till Utbildningsdepartementet

U2026/00023

Sveriges advokatsamfund har genom remiss den 16 februari 2026 beretts tillfälle att yttra sig över betänkandet Skärpta villkor för friskolesektorn – ytterligare förslag (SOU 2025:123).

Sammanfattning

Det aktuella slutbetänkandet ska ses som en fortsättning på de förslag som lämnades i utredningens delbetänkande Skärpta villkor för friskolesektorn (SOU 2025:37).

Beträffande detta betänkande hänvisar Advokatsamfundet till sitt tidigare remissyttrande.¹

Advokatsamfundet har inga invändningar mot utredningens övergripande syfte – att genom olika lagförslag stärka kontrollen över friskolesektorn i syfte att säkerställa att de som äger och driver företag inom sektorn har ett långsiktigt och seriöst engagemang. Advokatsamfundet konstaterar dock att förslagen innebär ett utökat utrymme för det allmänna att ingripa i enskildas verksamhet. Även om Advokatsamfundet har förståelse för de intressen som motiverar en sådan utveckling förutsätter en reglering av detta slag att de rättsliga ramarna för beslutsfattandet är tydligt definierade.

Advokatsamfundet konstaterar att så inte fullt ut är fallet.

¹ Se Advokatsamfundets remissyttrande den 4 augusti 2025 över delbetänkandet Skärpta villkor för friskolesektorn (SOU 2025:37).

I vissa delar ger förslagen upphov till rättssäkerhetsproblem. Detta gäller särskilt utformningen av flera centrala rekvisit som i det fortsatta lagstiftningsarbetet bör ägnas särskild uppmärksamhet och ytterligare analys. De konkreta författningsförslagen berörs nedan.

Synpunkter

Utredningens utgångspunkter m.m. (kap. 2–3)

I kapitel 2–3 redovisar utredningen sitt uppdrag och arbete (s. 49 ff.) respektive sitt syfte och sina utgångspunkter (s. 59 ff.).

Advokatsamfundet noterar att regeringen vid flera tillfällen har utfärdat direktiv/tilläggsdirektiv som på olika sätt har ändrat och/eller utvidgat utredningens uppdrag. Direktiven har inte sällan formulerats på ett sådant sätt att regeringen redan genom utredningsdirektivens utformning har bestämt vad utredningen ska komma fram till. Advokatsamfundet är generellt kritisk till att offentliga utredningar i allt mindre utsträckning ges utrymme att faktiskt utreda olika sakfrågor och förutsättningslöst föreslå ändamålsenliga lösningar. En sådan ordning minskar utrymmet för en självständig och allsidig analys inom ramen för utredningsväsendet.

Vad gäller analysen av förslagens förenlighet med unionsrätten respektive regeringsformen har Advokatsamfundet, i sitt yttrande över SOU 2025:37 (se ovan), redan kritiserat vad som anses vara en alltför ytlig analys, vilken utmynnat i slutsatser som inte i alla delar framstår som tillräckligt väl underbyggda. Eftersom det nu aktuella slutbetänkandet, i dessa delar, hänvisar till det tidigare delbetänkandet, kvarstår Advokatsamfundets kritik mot utredningens förslag i dessa delar.

I övrigt har Advokatsamfundet inga synpunkter på vad som framförs i kapitel 2–3.

Betänkandet är disponerat på så vis att kapitel 4–9 beskrivs som ”bakgrundskapitel” medan utredningens förslag presenteras i avsnitt 10–11. Advokatsamfundet disponerar sitt yttrande därefter.

Utredningens ”bakgrundskapitel” (kap. 4–9)

Kapitel 4. Ägare av enskilda huvudmän (s. 69 ff.)

Avsnittet innehåller en i huvudsak deskriptiv genomgång av ägarstrukturer inom friskolesektorn, inklusive frågor om utländskt ägande och koncernförhållanden.

Advokatsamfundet konstaterar att framställningen tydliggör komplexiteten i många ägarstrukturer. Däremot saknas en tydlig (normativ) koppling mellan dessa strukturer och de förslag som senare föreslås. Det framgår exempelvis inte om, och i så fall varför, vissa ägarstrukturer i sig kan anses problematiska i rättslig mening. Det hade varit önskvärt om dylika ställningstaganden redovisades och motiverades utförligare.

Kapitel 5. Prövning av ansökan om att få bli enskild huvudman (s. 85 ff.)

Avsnittet beskriver den nuvarande prövningen av en ansökan om att få bli enskild huvudman. En sådan prövning omfattar bl.a. den sökandes *insikt* i de föreskrifter som gäller för verksamheten, den sökandes förutsättningarna att följa dessa föreskrifter, den sökandes *lämplighet* samt eventuella *negativa följder*. Vad som närmare bestämt avses med exempelvis "insikt", "lämplighet" eller en "påtagligt negativ följd" förklaras endast översiktligt i betänkandet.

Advokatsamfundet konstaterar att redan nuvarande reglering således utgår ifrån ett stort antal rättsliga rekvisit, som till sin karaktär är synnerligen vaga och därmed öppnar upp/inbjuder till en betydande skönsmässighet i beslutsfattandet. En sådan lagstiftningsteknik leder inte bara till bristande förutsebarhet, utan innebär dessutom en maktförskjutning från lagstiftaren till de tillämpande myndigheterna, särskilt när flera vaga rekvisit staplas på hög. Det hade varit önskvärt att utredningen på något sätt förhöll sig till detta förhållande, i synnerhet då utredningen föreslår att ytterligare vaga rekvisit ska adderas till den befintliga listan (vilket berörs nedan).

Kapitel 6. Ägar- och ledningsprövning vid tillsyn (s. 99 ff.)

I detta avsnitt beskrivs den ägar- och ledningsprövning som inte endast ska ske vid tillståndsprövningen utan också fortlöpande inom ramen för myndigheternas tillsyn, exempelvis vid ändringar i ägarförhållandena. Kapitlet beskriver även de olika typer av ingripanden som tillsynsmyndigheten kan besluta (anmärkning, föreläggande, föreläggande vid vite och återkallelse).

Kapitel 7. Myndigheternas praktiska handläggning (s. 107 ff.)

I detta avsnitt behandlas bl.a. frågor om utredningsskyldighet och bevisbörda. På en ytlig nivå framstår utredningens resonemang som okontroversiella. Det hade dock varit önskvärt om utredningen också försökte ta sig an något mer komplicerade frågor, exempelvis hur långt utredningsansvaret egentligen sträcker sig (innan det kan bli

aktuellt att hantera kvarvarande osäkerheter genom bevisbördor), hur utredningsansvaret närmare bestämt är tänkt att yttra sig, osv.

När det gäller myndighetens beslutsunderlag är utredningens redogörelse delvis svårtillgänglig, eftersom det just nu pågår ett flertal olika utredningar som har i uppgift att överväga vilka uppgifter som olika myndigheter ska kunna inhämta från varandra. Det är därför angeläget att dessa frågor följs upp inom ramen för det fortsatta lagstiftningsarbetet (då vissa av de nu pågående utredningarna eventuellt har lett till förändrad lagstiftning). Även om Advokatsamfundet förstår vikten av informationsutbyte mellan vissa myndigheter i vissa situationer, finns det anledning att inom detta område gå fram med försiktighet. När flera reformer sker samtidigt, inom ramen för olika lagstiftningsärenden, är det mycket svårt att få en helhetsbild av förslagets samlade effekter.

Kapitel 8. Riskbilder kring ägarförhållanden (s. 119 ff.)

Avsnittet innehåller en redogörelse för olika risker som identifierats inom friskolesektorn, såsom olämpliga och oseriösa aktörer, välfärdsbrottslighet och våldsbejakande extremism. Även om det är angeläget att inventera riskerna inom en viss sektor, för att därigenom kunna kartlägga behovet av lagstiftning och bedöma vilka åtgärder som är ändamålsenliga, vill Advokatsamfundet i dessa delar särskilt framhålla följande.

Att vissa abstrakta risker har identifierats (och kategoriserats) av olika aktörer kan inte i sig anses utgöra en tillräcklig grund för att anta ingripande lagstiftning. För att sådana identifierade risker ska kunna motivera reformer av ingripande karaktär, krävs en betydligt mer djuplodande analys och hur omfattande de aktuella riskerna faktiskt är. Med andra ord måste den abstrakta riskbeskrivningen konkretiseras. Annars finns det en risk att de åtgärder som vidtas är mer ingripande än vad som kan motiveras med hänvisning till problemets faktiska omfattning och allvar, och därmed anses vara oproportionerliga i förhållande till förslagets syfte.

I betänkandet är redogörelsen för olika "riskbilder" förhållandevis svepande. Eftersom det inte går att få en klar bild av hur omfattande och allvarliga risker som faktiskt föreligger inom friskolesektorn i realiteten är, blir det svårt att bedöma hur angeläget det är att vidta olika lagstiftningsåtgärder. Det blir därför också svårt att bedöma om de åtgärder som föreslås är proportionerliga. Detta är en allvarlig brist i utredningen.

Avsaknaden av en mer konkretiserad beskrivning av riskernas omfattning försvårar sammanfattningsvis bedömningen av om de föreslagna åtgärderna är väl avvägda.

Kapitel 9. Andra rättsområden (s. 127 ff.)

I detta avsnitt gör utredningen jämförelser med bl.a. serveringstillstånd och regleringen av vård- och omsorgsbolag. Advokatsamfundet konstaterar att sådana jämförelser kan vara värdefulla. Samtidigt är de aktuella verksamheterna i flera avseenden väsensskilda från skolverksamhet, inte minst vad gäller deras konstitutionella och samhällliga funktion. Det hade därför varit önskvärt med en mer ingående analys av i vilken utsträckning regleringsmodeller från dessa områden verkligen är överförbara. Det aktuella avsnittet, som endast är fem sidor långt, borde ha varit mer omfattande och analytiskt.

Utredningens förslag (kap. 10–11)

Kapitel 10. Förslag om villkor och förbud för aktörer med bristfälligt huvudmannaskap (s. 133 ff.)

I detta avsnitt lämnar utredningen en rad förslag som riktar sig mot s.k. ”bristfälligt huvudmannaskap”. Syftet med de föreslagna reglerna är att begränsa möjligheten för aktörer med brister i sin verksamhet att expandera. Förslagen är strukturerade kring två huvudsakliga situationer – expansion genom ansökan och expansion genom förvärv – och kompletteras av gemensamma principer för hur brister ska bedömas.

När det gäller *expansion genom ansökan* (om att starta en ny enhet eller utvidga en befintlig enhet) föreslås att prövningen om godkännande ska skärpas genom att tidigare brister i huvudmannens verksamhet ska få en mer framträdande roll i bedömningen. Det ska inte bara vara brister i den aktuella verksamheten som beaktas, utan även förhållanden i andra verksamheter med koppling till huvudmannen, exempelvis inom samma koncern eller under samma ägarstruktur. Sammantaget innebär detta att en aktör kan nekas att etablera ny verksamhet eller utöka en befintlig verksamhet med hänvisning till brister i anknytande verksamheter.

Parallellt föreslås ett särskilt regelverk för *expansion genom förvärv*. Här föreslås ett uttryckligt förbud mot att aktörer med bristfällig verksamhet förvärvar ytterligare verksamheter eller skaffar sig ett bestämmande inflytande över sådana. Till skillnad från prövningen av en ansökan rör det sig alltså inte enbart om en skärpt bedömning, utan om ett direkt förbud mot vissa transaktioner (ett förvärvsförbud). För att

möjliggöra kontroll av detta föreslås även regler om uppgiftsskyldighet vid ägarförändringar samt en möjlighet för huvudmän att begära förhandsbesked. Överträdelse av förvärvsförbudet ska kunna leda till ingripanden, ytterst i form av återkallelse av godkännande.

Gemensamt för dessa båda delar är att utredningen föreslår ett förändrat sätt att bedöma brister i huvudmannens verksamhet. Bedömningen ska inte begränsas till enskilda överträdelser, utan göras samlat med hänsyn tagen till historik, mönster och återkommande problem. Vidare ska även kopplingar mellan olika juridiska personer beaktas, vilket innebär att brister i en del av en koncern eller under ett visst ägande kan få betydelse även i andra delar. I centrum står en helhetsbedömning av huvudmannens förmåga och vilja att följa regelverket.

Sammanfattningsvis innebär avsnittet att tidigare och nuvarande brister i en huvudmans verksamhet ska få ett större genomslag vid expansioner, både vid ansökan och vid förvärv.

Förslagen i kapitel 10 präglas av en tydlig ambition att hindra aktörer med ”brister” i sin verksamhet från att expandera. Den rättsliga konstruktion som valts för att uppnå detta syfte framstår dock, enligt Advokatsamfundet, som något märklig.

Det mest framträdande problemet i utredningens förslag är introduktionen av begreppet *bristfällig verksamhet* som ett självständigt rättsligt relevant tillstånd/kriterium, vid sidan av den redan befintliga lämplighetsprövningen. Denna begreppsbyggnad motiveras inte på ett övertygande sätt i utredningen. De omständigheter som ska beaktas – återkommande brister, historik, bristande förmåga eller vilja att uppfylla regelverket – ligger mycket nära det som redan enligt gällande rätt bör kunna ingå i en samlad lämplighetsbedömning. Avsnittet klargör inte om ”bristfällig” är avsett att utgöra en lägre tröskel än ”olämplig”, eller om det är fråga om ett parallellt kriterium. Därigenom uppstår en begreppsmässig oklarhet som riskerar att försvåra en konsekvent rättstillämpning. Det är intuitivt inte helt logiskt hur en bristfällig verksamhet samtidigt kan anses lämplig (dvs. brister i en verksamhet borde rimligen kunna behandlas inom ramen för en lämplighetsbedömning). Om avsikten i realiteten är att sänka tröskeln för ett ingripande, borde alltså detta kunna uttryckas genom en justering av lämplighetsprövningen, snarare än genom införandet av ett nytt (semantiskt överlappande) kriterium.

Denna oklarhet förstärks av hur förslagen differentierar mellan nyetablering och expansion genom förvärv. Vid ansökan om godkännande föreslås en skärpt, men fortfarande samlad och framåtsyftande prövning, medan förvärv i vissa fall ska mötas av ett mer kategoriskt förbud. Det framgår emellertid inte varför dessa situationer principiellt ska behandlas olika. Om en huvudman anses olämplig att expandera på grund av sina brister, är det inte uppenbart varför detta bör hanteras genom en öppen lämplighetsbedömning i det ena fallet, men genom ett mer absolut hinder i det andra. Avsaknaden av en tydlig systematisk motivering ger intrycket av att regelverket vuxit fram genom tillägg, snarare än genom en enhetlig och konsekvent juridisk konstruktion.

Samtidigt innebär förslagen i praktiken en förskjutning mot ett mer sanktionerande system, där tidigare brister får framåtriktade konsekvenser i form av begränsningar av expansionsmöjligheter. Detta utan att det sker ett fullständigt ingripande mot den befintliga verksamheten. Ett sådant förslag etablerar en mellanposition mellan tillstånd och återkallelse, men utan att utredningen tydligt analyserar var denna nivå ska placeras i sanktionssystemet eller vilka krav som bör ställas på bristernas allvar, omfattning och aktualitet. Frånvaron av en sådan tröskelanalys riskerar att ge upphov till ett diffust ingripandeinstrument, där gränserna för myndighetens handlingsutrymme – och valet mellan olika handlingsalternativ – blir oklara.

Vidare innebär förslagen att bedömningen av en huvudman i ökad utsträckning ska omfatta förhållanden i andra juridiska personer, exempelvis inom en koncern eller under samma ägarstruktur. Även om detta i viss mån är funktionellt motiverat, innebär det samtidigt en utvidgning av ansvarssfären som berör grundläggande associationsrättsliga principer. Avsnittet utvecklar inte tillräckligt vilka krav som ska ställas på kopplingens styrka eller hur långt en sådan "smitta" mellan olika verksamheter ska sträcka sig. Detta skapar osäkerhet kring rättsläget och riskerar att leda till en oförutsebar tillämpning.

Slutligen bygger hela den föreslagna regleringen på relativt öppna bedömningskriterier – såsom återkommande brister, bristande förmåga eller vilja samt samlad bedömning – samtidigt som konsekvenserna av dessa bedömningar är ingripande. Utredningen ger dock begränsad vägledning kring hur dessa kriterier ska konkretiseras i praktiken, exempelvis vad gäller frekvensen eller allvaret i de brister som ska tillmätas betydelse.

Detta förstärker intrycket av en reglering som i hög grad överlämnar normbildningen till den framtida tillämpningen, med minskad förutsebarhet som följd.

Sammantaget framstår avsnitt 10 i och för sig som funktionellt motiverat, men rättsligt otillräckligt preciserat. Särskilt introduktionen av begreppet *bristfällig verksamhet* och dess oklara relation till den etablerade lämplighetsprövningen bidrar till en konstruktion som riskerar att bli både begreppsmässigt och systematiskt svårhanterlig.

Kapitel 11. Förslag om en ändamålsenlig process för godkännande som huvudman (s. 179 ff.)

I avsnittet föreslås vad utredningen beskriver som en mer ändamålsenlig process för godkännande som huvudman.

I huvudsak beskrivs hur tillståndsmyndigheter och andra aktörer bör hantera förändringar i en skolhuvudmans verksamhet efter det att ett godkännande enligt skollagen har beviljats. Utredningens utgångspunkt är att dagens system, där godkännande normalt begränsas till viss utbildning vid en viss adress och där ändringar endast i vissa fall genererar en ny prövning, inte fångar upp alla de situationer där förändringar i verksamheten faktiskt kan ha betydelse för elevernas utbildning eller för den lokala utbildningssituationen. Mot denna bakgrund föreslår utredningen flera förändringar som syftar till att skapa en mer ändamålsenlig process för vad som kan och bör provas när en huvudman vill göra en ändring i sin verksamhet.

Ett av de centrala förslagen är att ett beslut om godkännande ska innehålla vissa grundläggande uppgifter som i dag ofta saknas eller lämnas öppna. Enligt utredningen bör sådana beslut tydligt ange vilken belägenhetsadress verksamheten ska ha och det maximala antalet utbildningsplatser som huvudmannen är förenad med att kunna erbjuda. För gymnasieskolor föreslås dessutom att godkännandet ska kunna förenas med specifika villkor om högsta antal utbildningsplatser för varje program och, i förekommande fall, för respektive inriktning. Genom denna precisering blir det enligt utredningen tydligare vad som faktiskt omfattas av godkännandet och därmed i vilka delar en ändringsansökan kan aktualisera en prövning om påtagliga negativa följder eller om annat skäl finns för myndighetsingripande. Mot detta har Advokatsamfundet inga invändningar. Utredningen öppnar dock även upp för att godkännande ska kunna kombineras med *andra sorters villkor*. Detta förslag syftar enligt utredningen till att

skapa större precision och möjlighet för myndigheterna att styra verksamheten mot de syften som skollagen ställer upp.

Vidare lämnas i detta avsnitt ett förslag om att införa en sanktionsavgift för fall där en huvudman bedriver verksamhet som ligger utanför ramen för sitt godkännande, såsom på annan adress än den som angivits eller med fler elever än vad som tillåts.

Utredningen motiverar denna avgift som ett sätt att skapa ett effektivt incitament att hålla sig inom godkännandets ramar, i stället för att förlita sig enbart på ingripanden efter konstaterade överträdelser. En sådan avgift, menar utredningen, kan ge myndigheterna ett verktyg för att markera att överträdelser av godkännandevillkor är allvarliga och inte ska accepteras som enkla tekniska fel.

Ett annat tema är preciseringen av begreppet *påtagliga negativa följder*. Utredningen tar fasta på erfarenheter från tillämpningen till dags dato och föreslår att begreppet ges en tydligare innebörd, där både pedagogiska och organisatoriska konsekvenser ska beaktas och där den faktiska effekten för eleverna står i centrum.

Det lämnas även förslag om att kommuner ska ha en formell skyldighet att yttra sig i samband med prövning av ändringsansökningar, liksom att kommunerna ska få ersättning för de kostnader som sådan rådgivning och yttrandehantering innebär. Utredningen menar att kommunernas lokalkunskap är central för att skapa ett tillförlitligt underlag för myndigheternas beslut och att dagens frivilliga eller informella yttrandep Praxis inte alltid ger tillräckligt robusta underlag.

Avslutningsvis analyserar utredningen förslagets förenlighet med grundläggande rättigheter och rättsprinciper, såsom egendomsskyddet, näringsfriheten i regeringsformen och bestämmelser i EU-rätten. I betänkandet görs bedömningen att de föreslagna ändringarna ligger inom det utrymme som lagstiftaren har för att reglera utbildningsväsendet och att förslagen inte strider mot dessa rättsprinciper

Enligt Advokatsamfundets uppfattning ger förslagen i detta avsnitt upphov till flera frågor. Centralt är att godkännande föreslås kunna preciseras med belägenhetsadress, antal utbildningsplatser och, i förekommande fall, programinriktning, och att det dessutom öppnas för att godkännande kan förenas med andra villkor. På ett principiellt plan är ambitionen att stärka tillsynen och öka förutsebarheten för både huvudmän och kommuner rimlig. Samtidigt riskerar förslagen att skapa en mer komplicerad och

potentiellt rättsosäker struktur, eftersom en utvidgning av möjligheten att förse ett godkännande med diverse villkor kan innebära att huvudmän ställs inför krav och begränsningar som inte är fullt transparenta. Även om en myndighet enligt praxis kan förse ett tillstånd med villkor, kan man på goda grunder anta att detta kommer att ske i betydligt högre grad med den föreslagna regleringen. Det hade därför varit bra om det i lagtexten kunde indikeras vilka typer av villkor som kan komma att bli aktuella, om så genom en exemplifierande uppräkningslista. Ett sådant förtydligande i lagstiftningen skulle sannolikt bidra till viss likformighet och göra den praktiska tillämpningen något mer förutsebar.

Införandet av sanktionsavgifter för verksamhet som bedrivs utanför godkännandet är ett annat centralt förslag. Även om detta kan fungera som ett effektivt styrmedel väcks frågor om proportionalitet och förutsebarhet. Huvudmännen riskerar att drabbas av ekonomiska konsekvenser för handlingar som i praktiken kan ha varit organisatoriskt eller pedagogiskt motiverade och som inte alltid är tydligt avgränsade i lagtexten. Den kombination av preciserade villkor, sanktionsavgifter och möjligheten att förena godkännande med ytterligare villkor, skapar en rättslig ram där det krävs mycket noggrann tillämpning för att säkerställa att ingripanden inte upplevs som godtyckliga.

Begreppet *påtagliga negativa följder* är fortsatt centralt, men utredningen erbjuder endast en vägledande förtydligande analys utan nya i lagen angivna definitioner. Detta lämnar fortfarande ett betydande tolkningsutrymme, vilket kan leda till skillnader i hur myndigheter bedömer samma typ av ändring. I kombination med de nya villkoren innebär detta att huvudmän kan ha svårt att exakt förutse vilka förändringar som kan leda till ingripande eller sanktionsavgift, vilket ur ett rättssäkerhetsperspektiv är problematiskt.

Sammanfattningsvis är förslagen i denna del i och för sig välmotiverade på ett principiellt plan. Syftet med de föreslagna reglerna är att ge tillsynsmyndigheter bättre verktyg för att säkerställa att godkända huvudmän inte genomför förändringar som äventyrar utbildningens kvalitet. Samtidigt är lösningen systematiskt komplicerad och väcker frågor om rättssäkerhet och proportionalitet. Kombinationen av preciserade villkor, möjligheten att införa ytterligare villkor och sanktionsavgifter, kan skapa en situation där huvudmän har svårt att förutse omfattningen av myndighetsingripanden och där prövningen blir mer beroende av myndigheternas tolkning än av tydlig lagtext. Den centrala utmaningen är därför att balansera behovet av styrning och tillsyn med

principerna om förutsebarhet, proportionalitet och rättssäkerhet. Åtgärder bör vidtas i detta avseende under den fortsatta beredningen av lagstiftningsärendet.

Kapitel 12. Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser (s. 247 ff.)

Avsnittet behandlar hur den nya regleringen ska införas och hur befintliga huvudmän ska omfattas. Av betänkandet framgår att redan etablerade huvudmän i betydande utsträckning kommer att omfattas av den nya regleringen, inklusive möjligheten till ingripanden baserade på förhållanden som ligger tillbaka i tiden. Detta aktualiserar frågor om retroaktivitet. Även om regleringen formellt sett är framåtsyftande, kan dess tillämpning i praktiken få återverkningar på tidigare dispositioner. En sådan ordning kräver en noggrann avvägning, vilken enligt Advokatsamfundets uppfattning inte redovisas tillräckligt utförligt i betänkandet.

Kapitel 13. Konsekvensanalys (s. 255 ff.)

Konsekvensanalysen är omfattande i fråga om ekonomiska och organisatoriska effekter. Däremot är analysen mer begränsad när det gäller rättsliga konsekvenser. Advokatsamfundet vill särskilt framhålla att införandet av ett system med mer öppna rekvisit och utökade ingripandemöjligheter *i sig* utgör en betydande konsekvens. Ett sådant system riskerar att leda till ökad rättsosäkerhet, svårigheter att förutse rättsläget samt ett ökat beroende av myndighetspraxis. Mot denna bakgrund framstår konsekvensanalysen som ofullständig.

Samlad bedömning

Advokatsamfundet konstaterar sammanfattningsvis att betänkandet innehåller förslag som syftar till att stärka kontrollen över friskolesektorn. Mot detta har Advokatsamfundet i sig inga invändningar. Förslagen innebär dock en betydande utvidgning av det allmännas möjligheter att ingripa mot enskilda huvudmän. En sådan utveckling ställer höga krav på lagstiftningens precision och på tydliga rättssäkerhetsgarantier. Enligt Advokatsamfundets uppfattning uppfylls dessa krav inte fullt ut i betänkandet. Den fortsatta beredningen bör därför sträva efter att åstadkomma en ökad precision i de lagförslag som senare läggs fram.

SVERIGES ADVOKATSAMFUND

Mia Edwall Insulander